

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1924.

Första kammaren.

Nr 5.

Onsdagen den 23 januari.

Kammaren sammanträdde kl. 3.30 e. m.

Herr statsrådet *Malmroth* avlämnade Kungl. Maj:ts proposition nr 15, med förslag till lag om överföring till hären av vissa marinen tilldelade värnpliktiga av 1923 och 1924 års klasser.

Justerades protokollen för den 17 innevarande månad.

Anmäldes och bordlades bankoutskottets utlåtande nr 3, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående gillande av den riksbanken meddelade frihet från skyldigheten att inlösa av banken utgivna sedlar med guld.

Föredrogs och hänvisades till kammarens andra tillfälliga utskott herr *Mölers* motion, nr 118, angående skydd mot avlyssnande av telefonsamtal.

Föredrogs och hänvisades till behandling av lagutskott herr *Dahls* motion, nr 119, angående skrivelse till Konungen med begäran om återupptagande av utredningen rörande ytterligare åtgärder till arbetsfredens bevarande m. m.

Föredrogs fröken *Hesselgrens* motion, nr 120, angående tid för ikraftträdande av lagen angående kvinnas behörighet att innehava statstjänst och annat allmänt uppdrag m. m.

Fröken **Hesselgren**: Herr talman! Jag har blivit uppmärksamgjord på, att den motion nr 120, som jag väckt, innehåller frågor av olika beskaffenhet, som ej kunna behandlas av samma utskott. I anledning härav hemställer jag att få dela upp min motion på tre motioner, den ena angående tid för ikraftträdande av lagen angående kvinnas behörighet att innehava statstjänst och annat allmänt uppdrag m. m., den andra angående löneförmåner till kvinnlig innehavare av befattning och den tredje med förslag till bestämmelser angående pensionsålder m. m. för sådan befattningshavare.

Denna hemställan bifölls.

I enlighet härmed blev ifrågasvarande motion uppdelad i tre särskilda motioner, en med samma nummer och överskrift som den ursprungliga motionen, en annan med nummer 193 och med överskrift: angående löneförmåner för kvinnlig innehavare av vissa befattningar, samt den tredje med nummer 194 och med överskrift: angående pensionsålder för kvinnlig befattningshavare m. m.

Härefter hänvisades motionen nr 120 till behandling av lagutskott, motionen nr 193 till statsutskottet och motionen nr 194 till bankoutskottet.

Föredrogs och hänvisades till bevillningsutskottet herr *Borells* motion, nr 121, om rätt för aktiebolag att i vissa fall återbekomma erlagd stämpelavgift.

Föredrogs och hänvisades till kammarens andra tillfälliga utskott herr *Jonssons* motion, nr 122, angående förenklade bestämmelser för utbetalande av automobilskattemedel till rikets väghållningsdistrikt.

Föredrogs och hänvisades till bankoutskottet herr *Lindblads* motion, nr 123, om understöd åt efterlevande till vid järnvägsolyckan vid Jörlanda omkomna värnpliktiga.

Föredrogs och hänvisades till jordbruksutskottet nedannämnda motioner:
nr 124, av herr *Linder* m. fl., om anslag för bearbetande av vid verkställd inventering av skogarna i Småland och Dalarna insamlat material;
nr 125, av herr *Ingeström*, om åtgärder för nedbringande vid landsbygdens elektrifiering av avgifter för elektrisk energi;
nr 126, av herr *Schedin*, om ökat anslag för främjande av en planmässig organisation och utveckling av landsbygdens elektrifiering;
nr 127, av herr *Schedin*, om skrivelse till Konungen angående åvägabringande av utredning rörande åtgärder till främjande av småkvarnarnas verksamhet; samt
nr 128, av herr *Schedin*, om anslag för möjliggörande av sänkning av räntan å vissa lån till elektriska distributionsföreningar.

Föredrogs och hänvisades till kammarens andra tillfälliga utskott herr *Schedins* motion, nr 129, om skrivelse till Konungen angående viss ändring i bestämmelserna om utlämnande av lån till elektriska distributionsföreningar.

Föredrogs och hänvisades till behandling av lagutskott den av herr *Ekman, Carl Gustaf*, m. fl. väckta motionen, nr 130, om skrivelse till Konungen rörande fideikommissjordens tillgodogörande för egnahemsbildningen.

Föredrogs och hänvisades till jordbruksutskottet den av herr *Ekman, Carl Gustaf*, m. fl. väckta motionen, nr 131, om skrivelse till Konungen i fråga om beredande av ökad möjlighet för upplåtande av ecklesiastisk jord till smärre jordbruk och egna hem.

Föredrogs och hänvisades till behandling av lagutskott nedannämnda motioner:

nr 132, av herr *Ekman, Carl Gustaf*, m. fl., om skrivelse till Konungen i fråga om utvidgning av tillämpningsområdet för den s. k. ensittarelagen; och
nr 133, av herr *Thorberg* m. fl., med förslag till lag om statsbidrag till arbetslöshetskassor.

Föredrogs och hänvisades till jordbruksutskottet den av herr *Nilsson, Nils Anton*, och herr *Andersson, Erik*, väckta motionen, nr 134, om skrivelse till Konungen med begäran om införande av galtbesiktningstvång.

Föredrogs och hänvisades till kammarens första tillfälliga utskott den av herr *Bergman, Johan*, m. fl. väckta motionen, nr 135, om åvägabringande av bestämmelser till skydd mot trafikolyckor m. m.

Föredrogs och hänvisades till bevillningsutskottet den av herr *Johansson, Johan Bernhard*, väckta motionen, nr 136, om höjning av tullen å automobiler och motorcyklar.

Föredrogs och hänvisades till statsutskottet den av herr *Johansson, Johan Bernhard*, väckta motionen, nr 137, om statsbidrag av automobiltullmedel till underhåll av vägar på landet.

Föredrogs den av herr *Bergman, Johan*, väckta motionen, nr 138, om anslag för undersökning av verkningarna av det i Amerikas förenta stater gällande förbudet mot tillverkning, införsel och försäljning av alkoholhaltiga drycker m. m.

Herr **Bergman, Johan**: Jag hemställer, herr talman, att denna motion måtte remitteras till statsutskottet såsom gällande ett anslag.

Herr **förste vice talmannen**: Då i denna motion icke något visst anslag begäres, hemställer jag, att densamma måtte remitteras till tillfälligt utskott.

Efter härmed slutad överläggning gjordes propositioner, först därpå att ifrågavarande motion skulle remitteras till statsutskottet samt vidare på motionens hänvisande till kammarens första tillfälliga utskott; och förklarades den senare propositionen vara med övervägande ja besvarad.

Föredrogs och hänvisades till kammarens andra tillfälliga utskott herr *Örnes* motion, nr 139, om skrivelse till Konungen angående åtgärder för införskaffande av vissa uppgifter rörande handelsföretags och individuella handelsidkarens verksamhet.

Föredrogs och hänvisades till bankoutskottet den av herr *Svensson, Ernst*, m. fl. väckta motionen, nr 140, om skrivelse till Konungen rörande åtgärder i syfte att ombilda Jordbrukarbanken till en verklig jordbrukets bank.

Föredrogs och hänvisades till jordbruksutskottet den av herr *Nilsson, Nils Anton*, väckta motionen, nr 141, om skrivelse till Konungen angående systematiska åtgärder för vårt lands skyddande mot mul- och klövsjuka.

Föredrogs och hänvisades till bevillningsutskottet den av herr *Andersson, Karl Emil*, m. fl., väckta motionen, nr 142, om skrivelse till Konungen rörande importreglering av brödsäd.

Föredrogs och hänvisades till statsutskottet herr *Ljunggrens* motion, nr 143, i anledning av en inom andra kammaren av herr Olsson i Mora m. fl. väckt motion rörande viss ändring i förordningen angående statsverkets fond av rusdrycksmedel.

Föredrogs och godkändes kanslideputerades memorial, nr 1, angående antagande av tjänstemän i riksdagens kansli.

Ordet lämnades på begäran till herr **förste vice talmannen**, som anförde: Jag får hemställa, att kammaren måtte besluta, att den av herr Wahl väckta motionen om åvägabringande av utredning och förslag för borttagande eller hävande av pantlånerörelsens sociala nackdelar; herrar von Kochs och Fehrs motion angående utredning om åtgärder i syfte att nedbringa kostnaderna för av allmänna medel icke bekostade jordfästningar; samt friherre Adelswärds motion om skrivelse till Konungen rörande vissa ändringar i gällande bestämmelser om skoltyper med varannandagsläsning m. m. samtliga skola behandlas av kammarens tillfälliga utskott nr 1.

Härtill lämnade kammaren sitt bifall.

Föredrogs och hänvisades till behandling av lagutskott Kungl. Maj:ts denna dag avlämnade proposition nr 15.

*Interpellation
ang. vissa
jordfrågor.*

Herr **Reuterskiöld** erhöll på begäran ordet och yttrade: Herr greve och talman! Statsrådet och chefen för justitiedepartementet utvecklade under remissdebatten rörande statsverkspropositionen sina synpunkter på spørgsmålet om behandlingssättet av vissa jordfrågor och fortgången av regeringens arbeten härpå. Men åtminstone kunde jag ej därur utläsa något verkligt grepp på jordfrågan. Då denna fråga dock är en av de mest centrala i svensk inrikespolitik och icke kan undgå att vara föremål för varje regerings omsorger och ställningstagande; då vidare samma fråga icke får snedvridas genom att väsentligen behandlas allenast som en juridisk-teknisk lagstiftningsfråga, utan bör främst behandlas som en politisk fråga; och då det slutligen är av vikt att få regeringens ståndpunkt i denna politiska fråga fullt klargjord, vågar jag utbedja mig kammarens tillstånd att till herr statsrådet och chefen för justitiedepartementet framställa fyra spørsmål.

Jordfrågan såsom politisk fråga är efter min uppfattning *frågan om bästa sätten att bevara den svenska jorden åt så många svenska brukare som möjligt under den personliga äganderättens ansvar och å tillräckligt stora områden*. Utvecklingen i våra dagar har som bekant gjort denna fråga aktuell dels därigenom, att allt större skaror av Sveriges folk börjat söka sig åter till jord att äga och bruka, dels därigenom att samtidigt allt mera jord samlats på få händer hos operonliga rättssubjekt som ägare. Den stora intressekonflikt, som sålunda uppstått, har betraktats i regel endast ur synpunkten av motsättningen mellan jordägare och arrendator eller brukare, och det har blivit den sociala arrendelagstiftningen och friköpningsrätten för vissa enskilda gentemot andra, som framstått såsom huvudsak. För en objektiv uppfattning åter måste den tredje intressenten — samhället självt — bliva huvudsak. Och, åtminstone efter min mening, är det av största vikt för en fortsatt lugn samhällsutveckling, att samhället utan dröjsmål gör sina intressen här gällande. Detta sker knappast genom fullföljd av den påbörjade, helt nyskapande lagstiftning, för vilken jordkommissionen varit ett uttryck, utan fastmera, bättre och säkrare, ge-

nom att gå den, med det svenska kynnet också mera eniga vägen medelst partiella reformer inom gällande lagstiftnings ram och utan rubbning av dess grunder. Den förra, *mera radikala, vägen kan i verkligheten bli ett hinder för cerkligt handlande*, och då beror det på vad den vill, som har handlingens ansvar, närmast alltså regeringen själv. Det första spørsmålet är därför detta:

Vilken är herr statsrådets och regeringens uppfattning av jordfrågan såsom politisk fråga? Och vilken väg vill regeringen gå för dess lösande?

Oavsett vilkendera vägen man än i princip gillar, kvarstår behovet av snara åtgärder i åtminstone tre riktningar. Om nämligen Sverige, som sedan gammalt är ett jordbrukets land, överhuvud skall kunna undgå de sociala strider och till sist den sociala revolution, som annorstädes hotat eller redan utbrutit, så måste i tid sörjas för att de osunda riktningar, på vilka utvecklingen börjat slå in, icke få ohejdat fullföljas. Härför är givetvis en nödvändig förutsättning, att den allmänna uppfattningen inriktas på denna utvecklings faror och att jordens brukare och ägare själva medverka till dessa farors bekämpande. Men utan all hjälp av lagstiftningen torde denna förutsättning knappast bli verklighet.

Lagstiftning synes därför erforderlig först och främst i anledning därav, att jordbruksfastigheterna allt oftare övertagas av bolag, både i form av familjebolag i avsikt att bibehålla jorden som sådan inom viss släkt, och i form av affärs- och industribolag, som behöva jorden vare sig som byggnadsplats för fabriker och industriella anläggningar eller som underlag för andra för företaget erforderliga nyttigheter, skog, vattenfall o. s. v. På intet sätt skall bestridas nyttan av en sund och måttfull naturlig industri, men det kan dock icke förnekas, att denna utveckling alltför ofta och lätt leder därhän, att jord brukas av förvaltare eller arrendatorer i mer eller mindre osjälvständig ställning. Och att detta icke är till gagn vare sig för jorden eller för land och folk i allmänhet ligger i så öppen dag och har så länge framhållits i debatterna, att därom icke mera torde behöva sägas. En sund utveckling av det svenska samhället synes omöjlig, om den ej bygger på en fri och välbärgad jordägareklass, som känner sitt ansvar för sin egen jord och dess rätta brukande och för det land, varav denna jord utgör en integrerande del. Å ena sidan måste därför *jordäganderättens helgd* på det strängaste fasthållas i lagstiftning och allmän uppfattning, men å den andra får *icke jordäganderätten uttumas till en rent formell förfogandemakt* över jorden såsom objekt för allenast ett visst penningvärde: jordäganderätten har alltid i svensk utveckling haft sitt nödvändiga komplement i ägarens ansvar för jordens hävdande såsom jordbruksfastighet, vilken skall kunna bära sina sina kostnader och ge sin brukare bärning. Den naturliga följden blir, att jorden ur samhällets synpunkt bör ägas av den, som självständigt brukar den och bär ansvaret för dess hävdande, utan att överskottsmedel av industri- eller annat kapital stå till buds vid brukandet. Ju talrikare jordägarnas klass blir, ju mera antalet av dem, som av jorden hava sin egentliga försörjning, växer, ju större blandningen blir av större och mindre gods och gårdar, desto säkrare tillväxer landet och folket i ekonomisk välmåga men tillika i socialt välförstånd med undvikande av de — i längden även ekonomiskt farliga — slitningar mellan kapital och arbete, arbetsgivare och arbetare, som kännetecknar industrisamhällena.

Lagstiftningen borde här sörja för att *jord, vartill affärs- och industribolag förvärvat äganderätten, ovillkorligt skall*, i den mån marken ej behöves för företaget som sådant och för egna hem, samt jordbruk därå kan drivas, när K. M:t så sanner nödigt, *friköpas efter grunder, som bestämmas med hänsyn till möjligheten att normalt upprätthålla jordbruket därstädes utan andra tillskott än*

*Interpellation
ang. vissa
jordfrågor.
(Forts.)*

Interpellation
ang. vissa
jordfrågor.

(Forts.)

dem, som efter ortens sed komma av binäringar, såsom t. ex. skogsbruk. Det ligger i sakens natur, att med jorden därför skall i dylika fall följa t. ex. stödskog i nödig utsträckning och ej blott husbehovsskog. Naturligen är önskvärdast, att övergången från bolagsjord i enskild persons ägo sker genom *frivilligt avtal* på villkor, som parterna överenskomma. *Men statens och samhällets intressen kräva, att även där sådant avtal icke kan ordnas, eller ens av någondera parten för tillfället önskas, jorden likväl genom det allmännas ingripande förvandlas till enskild personlig egendom, i den mån densamma är möjlig för jordbruk i egentlig mening.* Med andra ord, det är *samhällets* intresse, och icke i första hand brukarens, som här blir det avgörande. Just därför synes, *även enligt gällande rättsprinciper*, en expropriation för *detta samhällsintresses behöriga beaktande* vara en både välgrundad och sant konservativ åtgärd, såvida, utan att målet äventyras, bolagets ekonomiska rätt ej trädades för nära, vilket är möjligt när jordens taxeringsvärde icke blivit oskäligt uppdrivet.

Det andra spörsmålet blir därför detta:

Delar herr statsrådet och regeringen den här uttalade uppfattningen? och vill herr statsrådet i så fall föranstalta om framläggande för riksdagen av förslag till härför nödiga ändringar i expropriationslagen? ävensom i samband härmed låta undersöka, huruvida och på vad sätt arrendejord, som under längre tid varit oavbrutet utarrenderad mot penningarrende och utan att den på något annat sätt varit av betydelse för jordägaren eller huvudgården, må kunna, för det fall att arrendatorn därom gör framställning, utan att dylik expropriation sker, av honom inlösas efter viss värdering och under lättare villkor än enligt nu gällande lag av 26 mars 1920 om rätt i vissa fall för nyttjanderättshavare att inlösa under nyttjanderätt upplåtet område, med beaktande av jordägarens alla berättigade intressen?

Lagstiftning synes vidare erforderlig till *säkerställande av egnahemsbildning på landet i samband med industriella anläggningars utflyttning dit*. Om ej, vid en sådan utflyttning, anläggningens arbetare åtminstone efter hand beredas möjlighet att erhålla tillräckligt stora områden för egna hem med trädgårdsbruk, utan inhysas i anläggningen tillhöriga arbetarbostäder, är det fara värt, att, så nyttig i mångt och mycket en dylik utflyttning må vara, dessa arbetare icke komma att växa samman med bygdens folk, då härför fordras, att de bli bofasta jordägare, utan tvärtom kunna bliva en anledning till landsbygdens successiva förvandling till stad.

Däremot förefinnes intet skäl att främja större och t. o. m. väl hävdade jordbruksfastigheters avyttrande för styckning till byggnadstomter, oberoende av industriella företag, utan att härför ett verkligt och övervägande behov styrkes vara för handen. Att fastighetsbildningslagens bestämmelser om stadsplan för områden å landet, där viss starkare byggnadsverksamhet ännu blott kan förväntas, böra i någon mån modifieras, synes nödigt för att *ej uppmuntra spekulation* i ren tomtbildning å landsbygden på jordbrukets bekostnad. Tvärtom bör, i samband med en dylik restriktionslagstiftning, medel och utvägar sökas till underlättande också av de större så att säga personliga jordbrukens självständiga utvecklings- och existensmöjligheter, då deras betydelse för jordbruksnäringsens rationella utveckling icke får på något sätt underskattas, utan bör av lagstiftningen fullt erkännas. För jordens styckande till tomter, där fråga ej är allenast om mark, som är för jordbruk oduglig, eller om industriell anläggnings markbehov för egna hem, synes tillstånd av K. B., efter undersökning i varje särskilt fall av såväl bebyggelsebehovet som samhällets intresse av dess

understödjande, vara erforderligt. Bestämmelser härom torde utan svårighet kunna införas i lagen av 27 juni 1896 om hemmansklyvning, ägostyckning och jordavsöndring. Å andra sidan måste sörjas för att, under sådana förhållanden, jordens taxering icke sker efter andra grunder än som äro förenliga med skälig avkastning av jordbruket, där ej tillstånd till tomtbildning lämnats.

*Interpellation
ang. vissa
jordfrågor.
(Forts.)*

Det tredje spörsmålet blir alltså detta:

Anser herr statsrådet och regeringen möjligt och lämpligt främja en dylik utveckling och att exempelvis i gällande lagstiftning rörande bolag införa bestämmelser ang. skyldighet för industribolag, som förlägger sin verksamhet till landsbygden, att samtidigt åtminstone i viss utsträckning där anskaffa och tillhandahålla sina arbetare lämplig areal för egna hem? ävensom att vidtaga övriga ovan antydda lagstiftningsåtgärder?

Lagstiftning synes slutligen erforderlig i anledning därav, att i stor utsträckning jordbruksfastigheterna såsom sådana börjat betraktas såsom medel för en ren kapitalplacering utan hänsyn till annat än taxeringsvärdena, med den påföljd, att dessa under fastighetens vandring ur hand i hand för allt högre köpeskillingar till sist bliva oskäligt höga och omöjliga att genom normalt jordbruk förränta: ägaren tvingas härigenom att utsuga jorden för att därefter ändock förr eller senare lämna den ifrån sig på ett sätt, som gör att den varaktigt råkar i lägervall. Att så skedde under högkonjunkturen, är allmänt känt, och verkningarna därav visade sig i efter hand så höjda taxeringsvärden, att även dessa blivit ett hinder för jordens bevarande hos sina gamla ägare. Det kan ju ifrågasättas, om tidpunkten för en lagstiftning är den riktiga under n. v. lågkonjunktur, då den är mindre behövlig. Men den är då också lättare att genomföra. Icke så litet torde här kunna vinnas genom en lagstiftning, vilken inriktas på försvårande av frivillig försäljning i spekulationsyfte av jordbruksfastighet. En möjlighet vore att, om fastighet, tidigare än t. ex. två år efter dess förvärvande, ånyo frivilligt försålde, medgiva den, från vilken fastigheten genom köpet först förvärvats, rätt att återköpa densamma efter värdering oberoende av senaste köpeskillingars storlek och utan befogenhet att genom försäljningskontrakt eller annat avtal avsäga sig denna rätt. Det torde låta sig utan större svårighet göra att inrycka nödiga stadganden härom dels i jordabalkens 4 kap. dels i K. F. 16 juni 1875 ang. lagfart å fång till fast egendom. En annan möjlighet vore den, att en avsevärd höjning av lagfartsstämpel vid dylik förnyad försäljning före viss tid efter förvärvet infördes i lagstiftningen.

Det sista spörsmålet blir följaktligen detta:

Anser herr statsrådet och regeringen åtgärder i nu antydd riktning vara behövlige och lämplige? och vill herr statsrådet föranstalta, att förslag därom framläggas för riksdagen?

På gjord proposition medgav kammaren, att ifrågavarande spörsmål finge framställas.

Ledighet från riksdagsgöromålen under 14 dagar från den 26 i denna månad beviljades herr *von Sneidern* för handläggning av vissa tjänsteärenden.

Justerades protokollsutdrag för denna dag, varefter kammarens sammanträde avslutades kl. 3.59 e. m.

In fidem
G. H. Berggren.

Fredagen den 25 januari.

Kammaren sammanträdde kl. 3.30 e. m.

Herr statsrådet *Clason* avlämnade

dels Kungl. Maj:ts skrivelse, nr 16, med redogörelse för resultaten av en genom djupborrningar utförd undersökning rörande malmernas dimensioner på djupare nivåer inom Kirunavaara och Gellivare malmberg;

dels ock Kungl. Maj:ts propositioner:

nr 17, angående årligt understöd å allmänna indragningsstaten åt förre arbetsförmannen vid lotsverkets byggnadsarbeten Bernhard Eriksson; och

nr 18, angående upplåtelse av rätt till bearbetande av icke inmutningsbara mineralfyndigheter å kronojord.

Justerades protokollet för den 19 innevarande månad.

Anmäldes och bordlades statsutskottets utlåtande nr 11, i anledning av Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen gjorda framställning angående tillfälliga lönetillägg åt vissa vaktmästare och med dem jämförliga befattningshavare.

Föredrogs, men bordlades ånyo på flera ledamöters begäran bankoutskottets utlåtande nr 3.

Vid föredragning av Kungl. Maj:ts denna dag avlämnade skrivelse nr 16 beslöts, att densamma skulle överlämnas till statsutskottet.

Efter föredragning av de vid sammanträdet början avlämnade kungl. propositionerna hänvisades dessa, nr 17 till bankoutskottet och nr 18 till jordbruksutskottet.

Herr *Johansson, Johan*, avlämnade en av honom och herr *Nilsson, Alexander*, undertecknad motion, nr 195, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till kungörelse angående vissa ändringar i kungörelsen den 15 juni 1923 (nr 265) med allmänna grunder för dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst m. m.

Denna motion hänvisades, såvitt den angick pensionsväsendet, till bankoutskottet, i vad motionen rörde jordbruksärenden, till jordbruksutskottet samt i övrigt till statsutskottet.

Avgåvos och hänvisades till kammarens andra tillfälliga utskott nedannämnda motioner:

nr 196, av herr *Rosén*, om åvägabringande av utredning och förslag i syfte att möjliggöra fastställandet av provisoriska hamntaxor för nyanlagda hamnar m. m.;

nr 197, av herr *Nilsson, Nils Anton*, om skrivelse till Konungen angående beredande av ersättning åt Privatbankens insättare för genom bankens konkurs lidna förluster; samt

nr 198, av herr *Nilsson, Nils Anton*, om skrivelse till Konungen angående avskaffande av eller begränsning i rätten till fria resor och fria varutransporter å statens järnvägar.

Ledighet från riksdagsgöromålen beviljades herr *Thorberg* från den 26 innevarande månad till den 9 nästkommande februari för deltagande i internationella arbetsbyråns sammanträde i Genève.

Justerades protokollsutdrag för denna dag, varefter kammarens sammanträde avslutades kl. 3.42 e. m.

In fidem
G. H. Berggren.